

Pestszentimrei **Öröm** **Hír** **Levél**

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XI. évfolyam 6. szám (95.) - 2014. december

Áldott, békés karácsonyt!

Ezen az éjjelen, a mai napon, díszes köntösbe öltöztetjük otthonunkat, környezetünket, hiszen szeretnénk szívünkben örömmel ünnepelni. Karácsony – kinek téli napforduló, kinek a szeretet ünnepe, nekünk Jézus Krisztus születése. Hetek óta készülődünk arra, hogy találkozzunk Vele, észrevegyük és felismerjük Őt egyszerűségé-

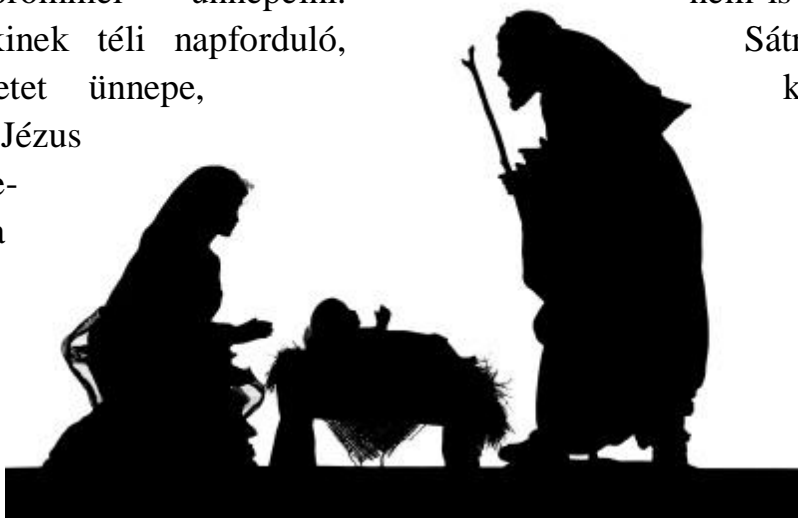
ben és kicsinységében. Jézus születése olyan eseménye a történelemnek, amelyet akkor semmilyen látványosság, komoly feltűnés nem kísért, mégis a mai napig széles körben emlékezünk meg róla, időszámításunkat hozzá igazítjuk. "Az ige testé lett és közöttünk lakozott". A választott nép pusztai

vándorlása során félelmetes tapasztalata volt az Isten jelenlétének, az aranyborjú imádása után nem is merték a Szent Sátrat maguk között felállítani, hanem a táboron kívül kerestek alkalmas helyet neki. "Az ige testé lett és közöttünk lakozott", pontosabban:

sátrát felverte közöttünk, Isten nem akarja, hogy az életterünkön kívül legyen, Ő jelen akar lenni közöttünk, ezért vállalta értünk az emberi életet és ezért született meg a mai napon a világra.

Kívánom az Ő jelenlétének örömét mindnyájatoknak!

Gábor atya

Szállást keres a Szent Család – egykor és ma

A régi, erdélyi adventek felejthetetlenek. Tizenegynéhány évesen, még nagyon gyerek fejjel kezdtük ezt a szép hagyományt, és úgy nőttünk bele, hogy már a lehető legtermészetesebb volt, hogyha eljön az Advent, akkor indul a Szent Család kép, és minden este más és más családhoz tér be "hajlékot keresni". Ott, Szentegyházán, a tél az tél volt. Tehát akkoriban minden este ugyanabban az időben gyűltünk össze, és imádkoztuk el a "Szállást keres a Szent család" kis könyvet az elejétől a végéig, az énekekkel és mindennel együtt.

Nagyon sok volt a gyerek, mert minden családban legalább három is volt. Nagyon jó feladatként, szinte „buliként” éltük meg, ahogyan gyülekeztünk a hidegben, a lábunk alatt ropogott a nagy hó, majd egy kis hócsata, és már ott is voltunk a soron következő családnál. Volt, hogy a szülők nem tudtak menni (igaz többnyire a nők jártak), de a gyerekek akkor is elmentek, mert a gyerekek olvasták végig a könyvben a szöveges részeket, és ez egy nagy feladat volt, amit nagyon szerettünk csinálni. Mindenki olvasott, sorban, ahogy egymás mellett ültünk. Jó volt belenőni, és minden évben valami pluszt megérteni az egészből. Szerettük, hogyha a felnőttek még valami olyant magyaráztak mellé, amit addig talán nem is hallottunk. Voltak olyan idős nénik, akik az alapjai voltak mindennek, ők kimondottan örültek az apró népnek és ők is szívesen fogadták a Szent Család képet, annak ellenére, hogy nem voltak berendezkedve egy 15-25 fős csapatra. Ilyenkor a szőnyegen ültünk, és talán még nagyobb élmény volt egy ilyen

házban. Az a takaros és ápoltság, a kályhában pattogó tűz, a végén mindig volt meleg tea és alma, dió stb. Nagyon nagy hangulata volt mindennek, de ... Sajnos napjainkban már ott sem tél annyira a tél. Jelenleg sincs hó, és már a szép szokásokat is lassan magukkal viszik az idősek a porba.

Nagyon örültem, amikor meghallottam, hogy itt is elindul a Szent Család kép szállást keresni! Igaz, egészen már formában, de nagy élmény volt újból felidézni a régi szép emlékeket.

Mi nagyon örülünk, hogy a tavaly is, meg az idén is két-két olyan családot ismerhettünk meg, akiket már ismertünk, de mégse:-)

Igaz, nem tudom, hogy ez a gyerekeinknek mennyire megy át, hogy mi is történik, de bízom benne, hogy ez az áldott hagyomány nem fog elveszni a ködben, hanem fellobban, mint egy láng a sötétben, mely majd fényt ad az éjszakában. (Simó Júlia)

Pásztorjáték 2014

(A szereplők és szervezők a vasárnapi próba alatt mondták el gondolataikat)

Kovács-Szerján Kristóf: mindenféle szerepet játszottam már a pásztortól

Józsefig. Mikor kicsi voltam, Csernyus Marci vigyázott rám, most meg én vigyázok a kicsi pásztorokra, hogy rendben menjen minden.

Csáky Barna: szeretek táncolni, és örülök, hogy idén a pásztorok táncolnak.

Magyari Bence: eddig mindig pásztor voltam, és ennek örülök, mert a pásztorok egyszerűek. Főszerepet nem mernék eljátszani.

Papp Gigi: Nagyon örülök, hogy idén Kata rendezi a pásztorjátékot, és annak is, hogy pásztor lettem, az egyetlen lány a fiúk között.

Mandák Enikő: szeretek a kicsik felett anyáskodni, azt hiszem, ha felnövök, gondozónő vagy óvónő leszek. Jó érzés, hogy itt most kicsik vesznek körül. Két év után vagyok itt újra, korábban voltam már Mária és főangyal is, most Gábrriel arkangyalt játszom. *(Amíg beszélt, fél szemre a kicsiken volt, s ahogy befejezte a mondatot, már súgta is: vegyétek fel a csengőt, mindjárt mi következünk!)*

Surányi Kincső: örültem, amikor kiderült, hogy én leszek Mária. Nagyon jó érzés.

Kocsmár Janka: jó angyalnak lenni, mert hírt hozhatunk az embereknek.

Papp Vera: azért jó szerepelni, mert ezzel örömet szerzünk a gyerekeknek, akik megnézik.

Bakó Eszti: tavaly én voltam a főangyal, most fogadósné lettem, ez egy kicsit rövidebb szerep, de örömmel játszom ezt is.

Végh Botond: Kata meghívott József szerepére. Nagyon meglepődtem, mert eddig a pásztorjátékokra nem nagyon jöttünk el, a családnak más volt a szokása, de anya most nagyon örül.

Kovács-Szerján Vince: amikor kicsi voltam, olyan pásztorjátékot játszottam, akinek nem volt szövege. Később voltam főpap is, most király vagyok. Jófej dolog napkeleti bölcsnek lenni.

Csernyus Áron: amikor először szerepeltem, négy éves voltam, és nem tudtam olvasni. Kristóf segített betanulni a szövegemet. Voltam pásztor és Gáspár is már, most örülök, hogy újra király lehetek. Jó érzés, hogy a nővérem a rendező, de rossz is, mert nem huncutkodhatok *(és egy mosollyal nyilvánvalóvá teszi, hogy éppen most huncutkodott :-)*

Magyari Zsombor: tavaly én voltam József, most örülök, hogy király vagyok. Tetszik az egész előadás.

Besze Dani: nagyon sok a szövegem, Augustus császár is vagyok meg pásztor is, de anyu szerint az jó, ha sok szöveget kell megtanulni.

Csernyus Kata: Már tavaly elhatároztam, hogy én leszek idén a szervező. Szerettem volna ezzel segíteni a közösséget, már elég nagy vagyok ahhoz, hogy ebben segítsék. Jó, hogy most nem Boda Gabin van az egész teher.

Csernyus Zsuzsa, Kata édesanyja: segítünk, ha Kata kéri, de ez az ő

rendezése.

Boda Gabi: jó érzés, hogy van, aki szívügyének tekinti a közösségben való szolgálatot, korától függetlenül. Az is jó érzés, hogy átadhatom a tapasztalataimat Katának. Nincs nagyobb öröm az együtt dolgozásnál.

Csernyus Marci: én Boda Gabi keze alatt nőttem fel. Az utóbbi években már csak zenélek a pásztorjátékokon. Nagyszerű dolog, hogy a nagyok, Kristóf, Enikő, Kincső beállnak a kicsik közé, és tanítgatják őket a szereplésre.

Pálfalvi Laci: a lányaim évek óta lelkesen szerepelnek, mindig angyalt játszanak. Köszönet a mindenkori szervezőknek, sokat segítenek a karácsonyra való ráhangolódásban és a készülődésben.

Karácsonyi éneklés az Idősek Otthonában

Egy éve született az ötlet, és akik rendszeresen jártak az otthonba, karácsony előtt egy nap beállítottak énekelni. Húsvétkor már tudatosan készült rá egy csapat, köztük gyerekek is, hogy végigjárják a fekvőbetegek szobáit. A mostani volt a harmadik ilyen éneklés, és erre már olyan sokan jöttünk össze (15 felnőtt és 15 gyerek, a legkisebb 3 hónapos), hogy három csapatra oszolva tudtuk meglátogatni a betegeket.

Az időskori elbutulásban szenvedők részlegén kezdtünk. Kifejezéstelen és üres tekintetek fogadtak, sokaknak még az sem tűnt fel, hogy egy csapat ember beállított a közös nappaliba. Aztán énekelni kezdtünk, Gábor atya mondott néhány szót, és a karácsonyi dallamok, a

zene lassan-lassan megnyitotta a szíveket és az emlékeket. Egy néni dúdolni kezdett, majd egyre többen ismerték fel a Mennyből az angyalt. Torokszorító volt, ahogy Isten utat tört a sötétségen át, és bevilágított ezeknek az idős embereknek a lelkébe.

Utána következtek a fekvőbetegek szobái. Volt, aki elfordult, ki tudja, miért, de a többség törölgette a szemét, együtt énekelte velünk a dalokat. Büszke voltam a gyerekekre, akik felnőttek a szolgálathoz, megértették és megéreztek, mennyire fontos ezeknek az idős embereknek ez a néhány perc, amit velük tölthetünk. Szárnyalt a furulya szava, szépen szólt a cselló, pengtek a gitárok, és egy kis időre elvitték az otthon lakóit a messzi múltba, a régi karácsonyokba.

Szolgálni mentünk, de mi kaptunk többet: hatalmas jutalom volt az idős emberek hálája és köszönete. (D.)

Puzzle

Az volt a cél, hogy a gyerekek kapjanak valami külön feladatot adventben, adjunk nekik valami kézzel fogható dolgot, amit aztán kiszínezhetnek és visszahozhatnak, s ami karácsonykor odakerülhet a betlehem köré. Azt találtuk ki, hogy ez a valami ne

egy szokványos lapocska legyen, rajta négyzetekre osztott képpel, hanem egy kirakó, amit ha összeillesztünk, akkor a kép jelképezze az erőfeszítést, amivel helyet készítettünk a megszülető Jézusnak. A hagyományos színezők egy-egy ember várakozását, megvalósított fogadalmait, vállalásait tükrözik, az összerakó viszont az egész közösség ügye lehet. Az ötlet nagyon jónak tűnt, és Seres Zsiga segítségével el is készült a puzzle.

Eljött advent első vasárnapja, és a templom szinte kongott az ürességtől: a katolikus iskolába járó gyerekeknek ugyanis délután kellett misére menniük az iskola szervezésében. A jó ötlet útjába már az elején akadályok gördültek. Valahogy mégis sikerült szétosztani a kirakó darabjait (Papp Juli segített sokat, mert magával vitt egy maroknyi puzzle-t, szétosztotta a jelen nem lévő gyerekek között, és elmagyarázta nekik, mit is kell tenniük).

Advent negyedik vasárnapján aztán vártuk vissza a kiszínezett darabokat. Hozták is a gyerekek-felnőttek lelkesen, de minden darabja nem érkezett meg. Erre számítottunk, volt is tervünk arra, hogyan tegyük mégis teljessé a képet, de

arra a legrosszabb álmunkban sem gondoltunk, hogy nem fog sikerülni a kép összerakása. Pedig ez történt: valahogy nem akart összeállni az ábra a mise alatt. Valamit elrontottunk a darabkák számozásával. Nem volt mit tenni: otthon kellett összerakni a képet.

Ilyen lett. Maradt benne néhány fehér folt, és néhány darabka színezése nem teljesen illik a környezetébe. Szerintem gyönyörű. Minden darabja egy-egy cselekedet, szándék, imádság, mellyel az Urat vártuk, itt, együtt, 2014-ben Pestszentimrén. Pontosan olyan, amilyen most a közösségünk. Kicsit kusza, kicsit rendezetlen, imitt-amott hiányos. De a darabkák külön-külön gyönyörűek. A jászol barna fájába ékelődött tűzpiros foltról ezt mondta a színezője: piros, mert Krisztus meghalt értem, a vérét ontotta, és én így tudtam a legjobban kifejezni az iránta való szeretetemet. Aztán egy másik darab, amit egy édesapa hozott: a gyerek otthon feküdt betegen, de gondjuk volt rá, hogy a kirakónak ez a része se hiányozzék a képről. Darabok, melyeket ügyes kezek színeztek tökéletesre, és mások, amelyeken még gyakorlatlan gyerekek dolgoztak. Egy kirakó, amit nehéz volt szétosztani, és alig tudtunk összerakni, végül mégis összeállt, hogy helye legyen benne a közénk születő Megváltónak. (Bakó Dóra)

Gyerekprédikáció

A gyerekprédikációt Gábor atya honosította meg templomunkban, a vasárnapi tízes misében a felnőtteknek szóló gondolatok után mindig lejön a gyerekek közé, és nekik is mond

valamit, ami az aznapi szentírási szövegekhez kapcsolódik.

A bátrabb, vállalkozó kedvűbb gyerekek már a legelső alkalommal köré sereglettek, de nagy örömmel látom, hogy az utóbbi hetekben azok is előre merészkednek, akik eddig nem szívesen mozdultak el a szüleik mellől. Ezek a tanítások ugyanis nem csak szavakból állnak, hanem különböző tárgyak, kellékek is előkerülnek, melyek szemléletessé, megragadhatóvá és legfőképp megjegyezhetővé teszik az aznapra szóló tanítást.

Halottak napján az okos és balga szüzekről szóló példabeszédből megtanultuk, hogy égő lámpással kell várunk a vőlegényt, ennek olaja pedig nem más, mint a jócselekedeteink. A gyerekek sorban, egymás után mondtak egy-egy jócselekedetet, amit akkoriban megtettek, kaptak egy kicsi mécses, amivel azután elindultunk a vőlegény, azaz a tabernákulumban jelen lévő Krisztus elé. A kicsik nagyon komolyan vették a feladatot, s a hitüket, jócselekedeteiket jelképező lángok ott lobogtak az oltáron a mise végéig.

Krisztus Király vasárnapján ugyancsak Máté evangéliuma volt a kiindulópont: „Bizony, mondom nektek: amikor megtettétek ezt egynek e legkisebb testvéreim közül, nekem tettétek.” – „Ha segíték a testvéremnek, akkor Krisztusnak segíték” – fordította le a maga életére a tanítást az egyik kislány. A gyerekek pedig sorban, egyenként beletették a fejüket egy Krisztus-kép hiányzó arcába, és egy-egy pillanatra valamennyien szemmel látható módon Krisztussá váltak. Életre kelt a keresztség teológiájának egyik tanítása: keresztségünkben valamennyien

Krisztushoz váltunk hasonlónak. (A technikai megvalósítás érdeme Seres Zsigáé.)

Hosszú évekkal ezelőtt egy németországi kisváros templomában láttam valami hasonlót: ott havonta egyszer a prédikáció nem a felnőttekhez, hanem a gyerekekhez szólt. Nagyon szerettem ezeket az alkalmakat, mert a gyerekek hitéből rengeteget lehetett tanulni, töltekezni. Sokszor gondoltam akkoriban arra, milyen jó lenne nálunk is megvalósítani valami hasonlót. Hogy a gyerekeknek tetszik, az nem vitás, de úgy látom, a felnőttek is megszerették a misének ezt a részét, és felismerték azt, amit régen én is átéltem: a gyerekek hite lenyűgöző és példaadó. (BD)

Minitábor

Nincs két egyforma minitáborunk, de ez az őszi most méginkább különbözött az összes többitől. Hatalmas gyereksereg, együtt kicsi, nagy és még nagyobb, együtt a játékban, a túrában, a nevetésben és imában. Egy hétvége, aminek a hétköznapok után fáradtan indulunk neki, és még fáradtabban

jövünk haza, de olyan jó ott lenni, és megélni az együttlétünket. Az élményekért, az egymásra figyelésért, a szeretetért, az új és veterán táborozókért, és vezetőkért adok hálát. (Boda Gabi)

Számomra az egyik legjobb élménynek a szombati kirándulás maradt meg, ami alatt nagyon jókat lehetett beszélgetni. A meredek szakaszokon mindenki segítette, bátorította a másikat. Az egyik helyen megálltunk enni és levélcsatázni, amihez minden gyerek és vezető is csatlakozott. Ez a hétvége nagyon jó hangulatban telt el, igazi közösséggé kovácsolódtunk össze. (Surányi Kincső)

A hittan tábor nagyon jó élményt hagyott bennem. Szuperek voltak a programok, az ifikkel élvezetes volt együtt játszani. Jó volt a hangulat, a többiek is láthatóan élvezték az együtt töltött időt. Az oda vezető út kicsit hosszúra sikeredett. A közös vacsorán elfogyasztottuk a maradék ételeket, majd hosszú, vidám játék után nyugovóra tértünk. Másnap délelőtt kirándulni mentünk, ahol csodálatos panorámában gyönyörködhattunk, délután ismét fergeteges játék következett. Sajnáljuk, hogy ilyen hamar elrepült ez a két nap. Fáradtan, de sok élménnyel gazdagodva tértünk vasárnap haza. (Végh Botond)

AVE - 3 hétvégés lelkigyakorlat

Az AVE szó a francia Amour (szeretet, szerelem) et Verite (igazság) szavakból alkotott mozaik szó. Az AVE 3 hétvégés lelkigyakorlat az Emmanuel Közösség szervezi. Ez a lelkigyakorlat egyedülálló (elvált, özvegy) szülőknek szerveződik. A 3 hétvége 3 hónap 1-1 hétvégéjét jelenti. Gábor atya ajánlására vettem részt ezeken az alkalmakon, amelyeken elvált, hívő emberek vettek részt (özvegy most nem volt közöttünk). A résztvevők nagy része „gyógyulni” szeretett volna, mint ahogy én is, azonban az egyedülletünk különböző szakaszaiban voltunk (én 10 éve vagyok egyedül, míg volt olyan közöttünk, aki most válik). Jó volt olyan hívő emberekkel találkozni, akik hozzám hasonló dolgokon mentek át, mert így nem éreztem magam végre megbélyegezettek a hívők között. 10 év minden fájdalmával mentem el, mely fájdalom már fizikai betegségben is megnyilvánult. Az első nap – hangsúlyozom: első nap, nem első hétvége – olyan hatással volt rám, hogy a betegségem 1 hétre megfektetett, sajna szó szerint, azonban a 10 év alatt táplált „lelki fekélyem” kifakadt és ma már egy szépen beforrott halovány seb. A lelkigyakorlat során rávilágítottak számomra, hogy nem mindegy, melyik „farkast” etetem magamban, mit táplálok, min rágódom, hogyan élek nap mint nap, mert amelyiket etetem, az fog érvényesülni az életemben, érzéseimben, az fog elhatalmasodni bennem. Megbizonyosodhattam élő, létező hitemben, még ha egy-egy gondolat kapcsán meg is inogtam előtte. Le tudtam tenni az Úrnak gondjaimat, háláimat és fel tudtam venni egy

számomra még ismeretlen tartalmú „dobozt”, ajándékot, magát az Urat. Részt vehettem egy gyógyító imán, amikor testvérek csak értem, az én gyógyulásomért imádkoztak, amikor csak én számítottam és nem a mindennapi problémáim, amikor az ima tényleg értem szólt, az én gyógyulásomért. Megtanultam, hogy a lelki gyógyulás útján csak apró léptekkel lehet haladni. Átéreztem a dicsőítés szépségét. Imádtam a mindennapi szentségimádást, részt vehettem miséken. Miséző atyák között volt többek között Gábor atya ☺, valamint Székely János püspök atya is, aki humorát, kedvességét azon a napon sem hagyta otthon. A misék nekünk, értünk, elváltakért szóltak. Jó érzés volt, hogy nem voltunk kiközösítve, mi is érezhettük, hogy attól, hogy elváltak vagyunk, még az Úr ugyanúgy szeret minket, Ő nem ítél el, még ha az emberek meg is teszik néha.

Míg a szombatok rólunk, felnőttekről szóltak, addig a vasárnapi alkalmakon a gyermekeink szemszögéből nézhettük az

egész helyzetünket. Meghallgathattuk egy már húszas éveiben levő elvált szülők gyermekének beszámolóját, hogy ő hogyan élte át a szülei válását, milyen volt így felnőni, kicsit a gyermekünk helyébe képzelhettük magunkat, és megbizonyosodhattunk arról, hogy egy ilyen sajnálatos módon felnövő gyermekből is lehet egészséges lelkiületű felnőtt. Továbbá szó esett a házasság érvénytelenítéséről, itt olyan dolgokat mondtak el, amit minden házasságra készülő fiatalnak meg kellene hallgatnia, hogy ez a szentség valóban kiszolgáltatásra kerüljön.

Összefoglalva: ez a 3 hétvége elindított a gyógyulás útján. Segített megbocsátani a volt férjemnek, le tudtam tenni a folyamatos aggodalmaimat az Úr kezébe – melyeket igyekszem nem visszalopkodni – és egy nagyon jó közösségbe kerülhettem általa. Köszönöm Gábor atya a noszogatásod, a folyamatos hirdetésed, odafigyelésed, amit irányomban tanúsítottál. Továbbá köszönöm az Assisi Szent Ferenc imacsoport folyamatos imáit, melyeket értem mondtak, köszi Tesók! ☺ Áldott, békés, egészségben gazdag karácsonyi ünnepeket és új évet kívánok minden kedves Testvérnek! (H.V.)

Együtt, egy csapatban – néhány szó a Néri Szent Fülöp Kórusról

Valaha nagyon régen, még a múlt században, ezredben magam is egy hasonló templomi gitáros csapatban ragadtam hangszert, és ragadtam meg a Jóisten szolgálatában is, nem kis mértékben köszönhetően annak a közösségnek, aminek akkor aktív részese lehettem.

Az utóbbi egy-két évben pedig abban szerencsében részesültem, hogy újra és újra átélhetem ezt az egyszer már megtapasztalt különleges örömet a Néri Szent Fülöp Kórus tagjaként.

Zenélni jó. Együtt zenélni, énekelni kiváltképpen az, mindezzel pedig még szolgálni is, azt hiszem ez már nehezen felülmúlható teljességet jelent. Vélem, hogy közös kórusörömeinknek ez a legfőbb forrása, még akkor is (vagy éppen emiatt?) ha ezért sokat kell dolgozni. Kórusunk hetente kétszer próbál közösen, bizony szerdánként esetenként még messze este 9 után is, és emellett még szükséges egyénileg is gyakorolnunk. A töletek kapott kedves visszajelzésekben – úgy gondolom – ennek a munkának az eredménye köszön vissza.

Azt hiszem, különleges kis közössége vagyunk plébániánknak. Nem elsősorban a gyakori találkozásaink okán, hanem főleg életkori és egyéb sokféleségünk miatt. A legfiatalabb tagunk még csak 6. osztályos a legöregebb pedig már lassan 50 éves. Így vannak köztünk általános és középiskolások, egyetemisták és komoly dolgozó emberek is. De ezek a különbségek eltűnnek, amikor énekelni, próbálni kezdünk, akkor már csak a pontosság, a tiszta intonálás, a helyes ritmus, azaz a zene számít.

És ami még igazán jó, hogy egyébként is szeretünk együtt lenni. Közeledünk a 3. kórusnap megrendezéséhez az első kettőre a nyári és az őszi szünetekben került sor, a harmadikra pedig néhány napon belül. Hogy ilyenkor mit szoktunk csinálni? Álljon itt erről néhány sor Timi tollából:

„Már elég régóta terveztük, hogy kellene egy olyan napot csinálni, mikor mind együtt vagyunk, nem csak egy-két órára, hanem egész nap, így augusztus 14-én, összegyűltünk mindnyájan. A

lányok süttel, a fiúk pedig üdítővel leptek meg minket, amik egytől-egyig elfogytak a nap végére. Először egy mise dallistáját állítottuk össze, hiszen azon napon már énekeltünk is az esti szentmisén. A hangulat egész nap nagyon jó volt, de ezt még tudta fokozni két játékbaba, amiket a cserkészházban találtunk. Egy ideig a játékokkal voltunk elfoglalva, hiszen azt tudni kell, ez a két játékszer elég furán nézett ki, a normális játék babákhoz képest, de ennek ellenére jó volt szórakoztatni velük a többieket. A közös ebéd után folytattuk a daltanulást, ezután megbeszéltük még az évre vonatkozó teendőket, mint például, a koncertek, a karácsonyi szentmise, majd már este hét óra lett, mi pedig átmentünk a templomba a misén szolgálni. A nap végén még játszottunk egy nagyot, ami szintén jó volt, sokat nevtünk és beszélgettünk közben, majd elfogyasztottuk a maradék sütitet is. Szívből remélem, lesz még több és több kórusnap, hiszen mosolyogva tekintek vissza a szebbnél-szebb emlékekre, és az biztos, ezeket sosem fogom elfelejteni.”

Színesíti életünket, hogy visszatértünk ahhoz a még Balázs által bevezetett hagyományhoz, hogy miseszolgálat mellett évente legalább kétszer koncertszerűen is megszólalunk a közösség előtt. Nem is előadó az, aki nem szereti ilyen módon élvezni a közönség szeretetét. Reméljük, hogy adni is tudunk, de biztos, hogy nagyon sokat kapunk ezeken az alkalmakon.

Minthogy szeretnénk rendszeresen hírt adni magunkról elsősorban a plébániai közösség számára, januárban elindul az új honlapunk is, amit igyekszünk majd kellően frissen tartani ahhoz, hogy időnként érdemes legyen felkeresni.

És így karácsony közeledtével mi mással is fejezhetném be: Istentől áldott

szép ünnepet és békés, boldog új esztendőt kívánunk mindenkinek! (CSL)

Mit kérjek a Jézuskától?

Gyerekkoromban nagy fejtörést okozott, hogy mit is írjak, mit szeretnék karácsonyra. Akkor még nem volt internet, testvéreimmal néhány este öszebújtunk, és ha kellett, „beosztottuk” ki mit írjon. Igen. Az, hogy mindhármunk levélkéjében 3-4 kívánság álljon, se több, se kevesebb, saját kézírás, na meg még passzoljon is a kívánság a levélke írójához, ma már megmosolyogtató, de akkoriban bizony nagyon komoly szervezést igényelt mindannyiunk részéről. Végigcsináltuk. Megírtuk, megrajzoltuk, és izgultunk. Nem volt „jézuskalevél” sablonunk, édesapám nem pötyögte be a google keresőbe, hogy mire vágyhat egy 7, 8 és egy 9 éves lány, édesanyám nem rendelte meg a karácsonyi vacsorát a netpincéren. Izgalmas utánajárás, várakozás, bosszankodás és visszahozhatatlan öröm volt minden évben a készülődés és a Szenteste...

Körülnézek, mennyire teszik nekünk „kényelmessé” a karácsonyt ma. Ha nincs ötletünk karácsonyi ajándéokra, keressünk segítséget a világhálón! Első találat „karácsonyi ajándék ötlet” kulcskifejtésre:

„Ajándékozzon szeretetteinek életre szóló élményt karácsonyra! Válasszon autós-motoros, repülő, vízi, extrém vagy pihentető programjaink közül és

lepje meg kedvesét, családtagjait, barátait vagy munkatársait. Válassza karácsonyi ajándékként bármelyik programunkat! Kerülje el a karácsonyi dömpinget, és ne aggódjon a méret vagy a színválasztás miatt, hiszen az igazi ajándék nem kézzelfogható”. Milyen szépen kezdődik: életre szóló élményt karácsonyra. És szépen is zárja a bevezetőt, „hiszen az igazi ajándék nem kézzelfogható”. Mennyire fenséges, mennyire elkapja a karácsony hangulatát, gyönyörű kép, eltekintve attól, hogy mindjárt a második mondatban valami zavaró, valami oda nem illő van. Ja, hogy a *nem kézzel fogható ajándék*, az *élmény* az véletlenül sem egy szeretetcselekedet, vagy valamiféle érzelmi kommunikáció, hanem például most akciósan kapható a 40 perces Boeing vezetés szimulátorban, előre egyeztetett motorhibával, hogy valóban életre szóló legyen az élmény. Vagy elküldhetjük szerettünket egy izgalmas krimivacsorára, ahol egy gyilkost kell leleplezni, de pasiknak kitűnő ajándék, hogy átélhetik milyen érzés löni egy félautomata gépkarabéllyal, és természetesen választhat sz romantikus wellness hétvégét is... Hm. Nem is tudom, valóban hátborzongatóan romantikus és izgalmas ötletek. Na, és hova lett a gyerek? Én elsősorban azt szeretném kitalálni, hogy a kamasz fiam, meg a 6 éves lányom minek örülne. Azt nem tudják? Hát ahogy látom, gyerekek már nehezebb életre szóló élményt ajándékozni, de azt gondolom, a fiam jobb szeretné maga kiválasztani az élményt, amit majd megszerkeszthet, felturbózzhat, átalakíthat saját ízlésére, de hogy a kicsi se maradjon ki az idej buliból, a hipermarketből most x összeg felett ingyenes a házhozszállítás, és igen, ott is lehet *Monster High* szörnybabát kapni, mert a szőke *Barbie*-ban már

semmi poén nincs. Huhhh. Megvagyok. Anyósom majd süt valamit, kaját meg rendelek, egyszer egy évben megtehetem. Milyen kényelmes így, hiszen Szentestéig minden nap este 8-ig dolgozom, semmire sincs időm. És hogy hogy lesz ebből életre szóló, felejthetetlen élmény? Egy gyors kép az okostelefonnal és már engedem is a felhőbe...

kedves Jézuská!

.....

aláírás

Egy percre elkalandoztam, beszippantott az internet, elkapott valami láz, virtuális valóságot teremttem magamnak csupán néhány perc és pár kattintás alatt. A gyerekkori emlékeim ettől a világtól merőben távol állnak. Szívesen emlékszem vissza. Már nem tudom miket kaptam valójában, és azt sem, hogy mit írtam a Jézuskának. Az egész készülődés, a Szenteste meleg hangulata, a koccintás, a vacsorák, a hangos nevetések, a feldíszített karácsonyfa illata, a zenélő kisharang az alsó ágon, az összegyűrt csomagolópapírok, ezek valóban minden évben éltre szóló élményt adtak, ajándéknak éltem meg őket. Nem darabszámuk volt meghatározó, mégcsak nem is pénzben mért értékük, hanem ahogy az interneten is olvasom, de magam is megélhetem, *az igazi ajándék nem kézzelfogható.* (G.É.)

Felnőtt farsangi bál

Kedves Testvérek!

Bár, még távolinak tűnik, de már most hirdetjük, hogy az immár hagyománnyá vált, felnőtt farsangi bál 2015. február 7-én kerül majd megrendezésre, melyre mindenkit szeretettel várunk!

A jegyeket január 11-től lehet megvásárolni a szokott módon: az irodában, hittanórák után, illetve a szentmisék végén.

Szeretnénk kérni Benneteket, hogy aki szívesen vállalna "sofőr szolgáltatást" a bál ideje alatt és esetleg utána, jelentkezzen Csáky Móninál. Tel:06 30 653 3561

Szintén ide várnánk azon fiatalok jelentkezését akik gyermekek felügyeletét vállalják erre az estére.

Szeretettel, a szervezők

Miért nem fogadták be Betlehemben a Szent Családot? – riporterjáték

A 2014/5-ös számú Szalézi értesítőben olvastam egy riporterjátékot, melynek forrása Dobos László Játék a hittanórán című könyve volt. A riporterjátékban egy riporter kérdezett meg 6 gazdát, hogy hallottak-e arról a fiatal párról, akik végigjárták Betlehem házait és szállást kerestek a népszámlálás idején. A gazdák mindegyike hallott róla, és megindokolták, hogy miért nem fogadták be őket.

Az első gazda azért, mert ő jó módú ember, szép tiszta háza van és hát ágrólszakadt embereket nem engednek be a házukba, csak rendes, gazdag embert. – Tehát az volt a problémája, hogy egyszerű, szegény emberek voltak.

A második gazda azért nem engedte be őket, mert az asszony gyermeket várt

és ők a nyugalmat szeretik, nincs szükségük arra, hogy náluk bárki is gyereket szüljön. és felveszik a család nyugalmát. – Tehát nem akarták, hogy a vándorok megzavarják nyugodt életüket.

A harmadik gazda azért nem engedte be őket, mert nincs akkora házuk, hogy még idegeneket is befogadjanak, ha idegeneket is befogadnak, vége a kényelmüknek. – Tehát nem akarták a kényelmüket feláldozni.

A negyedik gazda elmondása szerint távoli embereket nem fogadnak be, mert ki tudja, hogy nem rablók vagy gyilkosok-e. Idegenekben soha se bízzon az ember. – Tehát azért nem fogadták be őket, mert bizalmatlanok voltak.

Az ötödik gazda szerint rosszkor jöttek, mert épp nagy mulatságra készülődtek, a barátaikat várták, és ha befogadják őket, akkor le kell mondaniuk a mulatságot. – Tehát a szórakozásról lemondani túl nagy áldozat lett volna.

A hatodik gazda szerint pedig nekik megvan a maguk baja vendégek nélkül is. Beteg rokonok, akiket eleve ápolni kell, hát akkor még idegen szülő nőt is ápolgassanak? Azért a jószívűségnek is van határa. – Tehát a galileaiakra már nem futotta a jószívűségükből.

Meggyőződhattünk arról, hogy minden betlehemi gazdának kellő oka volt arra, hogy ne fogadja be a szállást keresőket, vagyis senki nem hibás, senki nem felelős azért, hogy az a bizonyos kisbaba egy istállóban látta meg a napvilágot. Vagy mégis?

Ezután talán feltehetjük mindannyian a kérdést magunknak, hogy ha nálunk kopogtat ma este a galileai pár, akiről nem tudunk semmit, akiről nem tudjuk,

hogy kik azok, mi beengedjük őket, adunk nekik szállást? Jogosan ítélezünk, vetjük meg azokat az embereket, akik nem engedték be a Szent Családot? Mi beengedtük volna őket, ha nem tudjuk, hogy ők azok?

Jézus folyamatosan kopogtat, beengedjük őt az életünkbe? Átadjuk neki az életünket?

A mai éjszakán érdemes ezen elgondolkodni: mi mit tettünk volna, mi mit teszünk nap, mint nap egy-egy rászoruló láttán... (V.)

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap: 8, 10 és 18 órakor.

Hétköznap:

Hétfő és Péntek: 18 órakor

Kedd, Szerda, Csütörtök, Szombat: 7 órakor

Minden pénteken: 17 órakor imaóra és az esti mise után csendes szentségimádás 19 óráig.

Első csütörtökön: 17 órakor Jézus Szíve Család imaórája

Első vasárnapon: 17 órakor szentségimádás

Gyóntatás: A szentségimádások alatt.

Vasárnap a szentmisék előtt. Plébánossal való egyeztetéssel egyéb időben is.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérházasági kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19., pestszentimre.plebana@gmail.com). **Felelős kiadó:** Lak Gábor plébános, **Felelős szerkesztő:** Bönöczk Péter; **Honlap:** www.pestszentimre.plebana.hu